

Det radikale vanvid.

Som intet andet dansk politisk parti, lever Det Radikale Venstre til fulde op til de tre store radikale S-er: Selvglade, Selvgode, Selvretfærdige, som de går rundt og skilter med, hvor de kan komme af sted med det. Dette akrobatagtige og indbildske parti, hvis varemærke er at være en indædt modstander af alt som har jordforbindelse.

At være radikal er nemlig en følelse, en sjælelig tilstand, såre dobbeltbundet og krævende, både for balancenerven, ordforrådet og den aldrig svigtende og til enhver tid fleksible samvittighed.

Her råder det radikale - i egen optik - visionære menneskesyn, så de kan føle sig uhyre ophøjede, kosmopolitisk visionære, tolerante, rummelige, inkluderende e.t.c., men også det kroniske storhedsvanvid, den radikale oppustede bedreviden, verdensfrelseri, anti-dansk politik, muslimsk-logrende, fromme meninger og indbyggede bedrefølelse, og frem for alt varmtluftsballonens "humanisme" og "det gode menneskesyn."

At være radikal er noget særligt, og noget mere end de andre, da de mener at besidde en indsigt og klarsyn som ikke er andre forundt, og som har belæring behov. At puste sig op med utopier og ønskedrømme, som ender med at blive en livsløgn, fordi man nægter at se realiteterne i øjnene. De radikale kan altid kendes på glorien og den fornærmede hønserøvsmond.

De radikale mener at have frikort til at nedgøre og stigmatisere dem, som de ikke deler synspunkter med. Meget ofte bringer det mindelser om middelalderens djævlbesatte mennesker, der også blev skingre, virkelighedsfremmede og farlige. De ynder at føre sig frem som der Schulmeister, der skal belære andre.

De radikale er som den trætte fader, der alligevel finder at han bør gøre sin pligt over for de håbløse tungnemme børn, der ikke ved deres eget bedste. Det tragiske og triste er, at det har så store omkostninger for den etniske dansker.

Oplæst nar er et godt ord at betegne de radikale, men tosse er bedre. Disse intellektuelle tosser er nemlig en del af den herskende elite og deres ideologi. Det vil sige, en ideologi der har sat rammerne for, hvordan den politiske virkelighed skal forstås. Det multikulturelle samfund er af det gode, og andre forestillinger er forkerte. Eller sagt på en mere direkte måde: Kultureliten forsøger systematisk at få kontrol over bevidstheden om den multikulturelle udvikling ved at gøre disse tanker politisk korrekte. Tossen er derfor en del af den elite, som forherliger multisamfundet og den idealistiske humanisme, og som på den baggrund kaster smuds på danskernes eget syn på deres kultur. Her nedgøres danske normer og værdigrundlag, det næsten lugter at luften "danskheden", men har man den frækhed ikke at være enig i vurderingen, så bliver man beskyldt for et mørkebrunt menneskesyn der er "udansk. Okay, hvis noget er "udansk", så må der også være noget "dansk"! Derfor siger kultureliten, må de forskrækkede danskere vænne sig til, "at sådanne hjemløse grupper kommer. Vi kan ikke undgå dem", eller hvad der nu måtte trænge sig på. Der er tilsyneladende altid en såkaldt human forklaring eller det "gode menneskesyn" på, at vi skal se stiltiende på vort eget lands undergang. Det er det tragiske. Og når EU forbeholdene er væk, kan vi heller ikke undgå alle de bådflygtninge, der skal fordeles rundt i de forskellige EU lande. Og når det sker, træder der en ny tosse frem og siger: "Vi kan ikke undgå dem".

Det store spørgsmål er selvfølgelig: Hvem er disse mennesker - Lektor Besserwissen og Generalsekretær Uberklug - der sidder rundt omkring og kommer med gode råd, og skal belære - for vi har åbenbart belæring behov - gøre sig til dommer over os andre. Hvem er disse intellektuelle humanister, der elsker menneskeheden som deres egen mor. Hvem er disse tosser, disse kolde karrierehjernner, der bruger deres titler til at afvikle dansk kultur og indføre multikulturen. Svaret er, at de er en del af den store brogede flok af professorer, lektorer, sociologer, antropologer,

journalister, grupper som ”Bedsteforældre for Asyl/Forældre mod Politivold/Bibliotikarer for Fred,” og andre, lad os kalde dem ”the enablers” fra den pludrende klasse, slipsløse, ubarberede karrierekanariefigle, som viser gummisko i DR-2 Deadline, fortrinsvis af radikal og venstreorienteret observans, der kun har deres karriere at tænke på. Mange sidder i livsjob betalt af staten, eller i job som får massiv statsstøtte. Deres ærinde er fedterøveri, opmærksomhedssøgende, behagesyge, popularitetsjagende og ikke at forglemme trangen til at pleje forfængeligheden. Sværere er det ikke. Mennesker der derfor har indset, at det nok er klogest og mest sikkert at flyde med strømmen og ikke komme i modvind ved at tænke forkert.

Ind imellem når vi skal markere os, har vi jo den gemene hob, som vi oratorisk kan urinere på og nedgøre, og så må vi huske at stå sammen om venstrefløjens evige fjendebillede, Israel og jøderne. Må vi få en trommehvirvel.

At skulle lægge øre til hele det etablerede ekspertudvalg af mediefolk, med de såkaldte rigtige meninger, udtale sig som såkaldte neutrale orakler, der skal hjælpe os borgere med at få noget indsigt i problemstillinger, så vi på demokratisk vis kan træffe velovervejede beslutninger, er en skændsel, som man får opkastningsfornemmelser af.

Vi blev beskyldt for at være xenofobiske smånazister med manglende udsyn, åndsevnerne rakte ikke til at overskue det magiske multi-kulti projekts storhed, og vi var lavtlønnede småkårsfolk med dårlig uddannelse, ej heller førte vi åndfulde samtaler på et højt akademisk plan (ifølge vores kritikere) ved Verner Pantons bordet, omgivet af klassiske designermøbler og Købke på væggen og Rifbjerg i reolen. Nej,- vi er dem med kakkelborde og Ikea-møbler, hjorten ved skovsøen under sofagruppen, samt Mågestellet i skænken. Vi er dem der ikke har råd til at være kreative rent skattemæssigt, så er stigmatiseringen på plads. Derfor, tag en tur ud på landet eller i byernes ghettorer og snak med de etniske danskere som er klemte og som må leve med daglige ydmygelser og chikane samt det der er værre. Her bor de stadig, de som byggede landet, de som skabte vores velfærd og velstand.

Skyld, skam og forargelse hældes ned over vore syndige hoveder, hvis vi tillader os at stille spørgsmål, stille krav/betingelser og trække grænser om det betimelige i den førte politik. Vi kan konstatere, at naivitetsens brede vej, tankeløst er blevet betrådt i alt for mange år.

Sagen er nemlig den, at i Danmark har de radikale i uskøn forening med socialdemokraterne udøvet massevoldtægt mod egen etnisk befolkning, og det samme er sket i de lande vi ynder at sammenligne os med, nemlig ved at være dem, der holdt offeret (etniske medborgere) nede, medens voldtægten foregik. Europa har bevæget sig derhen, hvor det er at sammenligne med en gammel luder, uden på nogen måde at ville genere udøverne af sidstnævnte profession. Danmark/Vest-Europa har udviklet sig til et flydende ansigtsløst samfund, hvis magtkorrumpere establishment er helt ude af trit med landets etniske borgere. Man er mere interesseret i at behage de udefra kommende, end i landets egen befolkning, hvor en mindre og mindre del, skal forsørge resten der er på diverse overførelsesindkomster.

Vi er nået dertil, hvor ”gæsterne” er begyndt at diktere værten hvor bordet skal stå. Vi er snart paria i eget land, godt hjulpet på vej af nosseløse politikere og diverse lalleglade koran disciple. At skade Danmark, har fra partiets start i Odense 1905, været en hovedhjørnesteen i Det Radikale Venstre’s politik. At være radikal er ikke en politisk overbevisning, men en karakterbrist. Men skal vi være så tolerante, at vi tolererer vores egen undergang?

Arne Lago von Kappelgaard

